

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, verenigde kamers en achtste kamer, de 22e maart 1984 door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot oprichting van een Vlaamse Commissie voor preventief bedrijfsbeleid", heeft de 24e oktober 1984 het volgende advies gegeven :

I. INHOUD VAN HET VOORONTWERP.

Het voorontwerp van decreet strekt tot de oprichting van een Vlaamse Commissie voor preventief bedrijfsbeleid (artikel 2, § 1), die tot taak zou hebben "de ondernemingen met een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest aan te sporen tot en bij te staan in een beleid gericht op het voorkomen van moeilijkheden die de leefbaarheid van de onderneming kunnen bedreigen" (artikel 5).

De Commissie zou periodiek de ontwikkeling van de financieel-economische toestand analyseren van de ondernemingen die ten minste honderd werknemers tewerkstellen (artikel 6, § 1). De analyses zouden gebeuren aan de hand van de jaarrekeningen van de onderneming en alle andere gegevens die van openbare bekendheid zijn, van de gegevens die de onderneming vrijwillig ter beschikking stelt en van de gegevens die door de Vlaamse Executieve worden verschaft (artikel 7). Een analyse zou eveneens moeten worden verricht wanneer de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraad, de onderneming zelf of de Vlaamse Executieve erom verzoeken (artikel 6, §§ 2 en 3).

.../...

De Commissie zou zich ook met een grondig onderzoek naar de bedrijfseconomische of de financieel-economische toestand van een onderneming kunnen belasten, wanneer deze erom vraagt (artikel 8, § 2).

Op grond van haar analyses zou de Commissie aan de ondernemingen alle aanbevelingen moeten doen die zij in het kader van haar opdracht nuttig of nodig acht, en de ondernemingen zouden aan de Commissie het gevolg moeten meedelen dat zij aan die aanbevelingen hebben gegeven (artikel 8, §§ 1 en 3).

Jaarlijks zou de Commissie over haar werking en de resultaten ervan bij de Vlaamse Executieve een verslag uitbrengen, dat ook aan de Vlaamse Raad zou worden meegedeeld (artikel 9).

De Commissie zou bestaan uit negen leden, die op grond van hun beroepservaring door de Vlaamse Executieve zouden worden benoemd voor een periode van zes jaar, met mogelijkheid van hernieuwing van hun mandaat (artikel 2, §§ 2, 3 en 4). De Commissie zou de rechtspersoonlijkheid bezitten (artikel 2, § 1). In de uitvoering van haar opdracht zou zij worden bijgestaan door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 4), die hun taak onder haar gezag zouden uitoefenen (toelichting bij artikel 4). De werkingskosten van de Commissie zouden worden gedragen door de begroting van de Vlaamse Gemeenschap (lees : het Vlaamse Gewest, om de reden die zal worden aangegeven bij de bespreking van artikel 10), met uitzondering van de kosten van de grondige onderzoeken bedoeld in artikel 8, § 2, die ten laste zouden blijven van de onderneming die het onderzoek heeft gevraagd.

.../...

II. BEVOEGDHEID VAN HET GEWEST.

A.

De rechtsgrond voor het voorgelegde voorontwerp moet worden gezocht in artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Luidens die bepaling zijn als aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet onder meer aan te merken :

"VI. Wat het economisch beleid betreft :

1° ...;

2° de gewestelijke planning en het openbaar industrieel initiatief op gewestelijk vlak, met inbegrip van de oprichting van instellingen, hun afschaffing, hun samenstelling, hun interne organisatie en hun taak; de overname van hun dotaties en hun kosten, en hun controle;

3° ...;

4° de gewestelijke economische expansie, met inachtneming van de regels en de procedures vastgesteld door of krachtens de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen, en onverminderd het normatief kader waarbinnen de economische bedrijvigheid en de concurrentie worden uitgeoefend, met name :

a) ...;

b) de hulp aan ondernemingen of exploitatieëenheden, met inbegrip van de regels voor toepassing van de wetgeving en de reglementering op de gewestelijke economische expansie;

c) ...;

.....".

.../...

De ontworpen regeling heeft, blijkens de memorie van toelichting, de vroegtijdige opsporing van ondernemingen in moeilijkheden tot doel, met het oog op het verlenen van steun aan die ondernemingen wanneer door het wegnemen van de oorzaak van de moeilijkheden de leefbaarheid van de onderneming kan worden hersteld (blz. 3). De ondernemingen blijven vrij al dan niet in te gaan op de informatie die hun zal worden verstrekt of de suggesties die zullen worden geformuleerd. Maar wanneer een onderneming geen gevolg geeft aan de waarschuwingen of aanbevelingen die ze heeft gekregen, zullen haar aanvragen tot allerlei vormen van overheidstussenskomst (rentesubsidies, participaties, waarborgverlening, enz.) in principe negatief worden beoordeeld (blz. 5).

Het voorontwerp heeft dus niet de directe uitoefening van een of meerdere van de in artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet vermelde bevoegdheden (zoals gewestelijke planning, openbaar industrieel initiatief, hulp aan ondernemingen) tot voorwerp, maar het zou wel een beleidsmiddel scheppen dat aan het Gewest zou toelaten inzake hulp aan ondernemingen - en zelfs, zij het dan op een nog minder directe wijze, inzake gewestelijke planning en openbaar industrieel initiatief - op een meer rationele manier van zijn bevoegdheden gebruik te maken door het algemener inzicht dat het ingevolge de ontworpen regeling in de toestand van de ondernemingen zou verwerven.

Dat een regeling die essentieel haar rechtsgrond vindt in de bevoegdheid om aan ondernemingen hulp te verlenen, alleen maar aan ondernemingen verplichtingen oplegt - het mogelijke "hulpaspect" van de in artikel 8, § 2, bedoelde grondige onderzoeken op verzoek en op kosten van de ondernemingen buiten beschouwing gelaten - doet aan de deugdelijkheid van die rechtsgrond geen afbreuk.

.../...

De eigenlijke verplichtingen die aan de ondernemingen worden opgelegd zijn gering. De analyses waaraan zij zich moeten onderwerpen, zullen immers enkel worden verricht aan de hand van gegevens die ofwel van openbare bekendheid zijn, ofwel vrijwillig door de onderneming ter beschikking worden gesteld.

Wel zullen de ondernemingen aan de Commissie moeten meedelen welk gevolg zij hebben gegeven aan de aanbevelingen die hun ingevolge de analyses worden gedaan - ook wanneer de analyse of het in artikel 8, § 2, bedoelde grondiger onderzoek verricht werd op verzoek van de onderneming zelf - en zullen de aanvragen om overheidstussenskomst uitgaande van ondernemingen die hebben geweigerd hun medewerking te verlenen, door de Vlaamse Executieve in principe negatief worden beoordeeld. Zoals in de memorie van toelichting wordt aangestipt (blz.5) zullen de ondernemingen die de aanbevelingen van de Commissie opvolgen, echter niet automatisch op steun van de overheid aanspraak kunnen maken en is het voornemen om bij weigering van medewerking de aanvraag om hulp negatief te beoordelen enkel een beleidskeuze en geen juridisch bindende sanctie.

De verplichtingen die het voorontwerp aan de ondernemingen oplegt, zijn derhalve te beschouwen als een normale tegenprestatie voor de meer efficiënte en ook meer rationele aanpak die inzake hulpverlening aan ondernemingen in moeilijkheden wordt nagestreefd.

.../...

B.

Luidens artikel 6, § 1, VI, 4°, tweede deel, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt "voor de sectoren waar een nationaal sectorieel beleid erkend is (nl. voor de steenkolenmijnen, de scheepsbouw en scheepsherstelling, de glasverpakkingsnijverheid, de textielnijverheid en de staalnijverheid)... iedere beslissing genomen door de nationale overheid, op advies van de Executieven".

Die sectoren zijn dus onttrokken gebleven aan de bevoegdheid van de Gewesten inzake economische expansie en de ondernemingen die behoren tot een van de hiervoren vermelde sectoren zullen niet onder de toepassing van het hier onderzochte voorontwerp vallen.

C.

Blijkens artikel 5 van het voorontwerp is het de bedoeling dat de regeling zou gelden voor alle "ondernemingen met een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest".

De verplichtingen die het voorontwerp oplegt, zullen uiteraard echter alleen kunnen worden nagekomen door de organen van de ondernemingen, zoals ook de aanbevelingen van de Commissie enkel tot die organen zullen kunnen worden gericht. En die organen zullen niet noodzakelijk eveneens in het Vlaamse Gewest zijn gevestigd.

Dit lijkt nochtans geen onoverkomelijk bezwaar op te leveren, vermits artikel 6, § 1, VI, 4°, eerste deel, b, van de bijzondere wet aan de Gewesten uitdrukkelijk de bevoegdheid toekent om hulp te verlenen "aan ondernemingen of exploitatieëenheden". Het ware wenselijk die terminologie in het voorontwerp over te nemen.

.../...

Het spreekt echter vanzelf dat in dergelijke gevallen de analyses, de grondige onderzoeken en de aanbevelingen enkel betrekking zullen kunnen hebben op de exploitatie-eenheden die in het Vlaamse Gewest gelegen zijn.

III. JURIDISCH STATUUT VAN DE OP TE RICHTEN COMMISSIE.

Blijkbaar om de onafhankelijkheid van de ontworpen Commissie voor preventief bedrijfsbeleid te waarborgen, wordt zij opgericht als "publiekrechtelijk lichaam met rechtspersoonlijkheid" (artikel 2). De Commissie zal in de uitvoering van haar opdracht echter worden bijgestaan door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 4, § 1), die, volgens de memorie van toelichting (commentaar bij artikel 4), weliswaar onder het gezag en het toezicht van de Commissie zouden werken, maar waarvoor de wijze waarop zij hun taak uitvoeren toch door de Vlaamse Executieve, zij het dan op advies van de Commissie, zou worden bepaald (artikel 4, § 2); de Commissie zal, naar uit de commentaar bij artikel 4 schijnt te moeten worden afgeleid, in beginsel over geen ander personeel beschikken. De werkingskosten van de Commissie zullen worden gedragen door de begroting van de Vlaamse Gemeenschap (lees : het Vlaamse Gewest) (artikel 10).

Luidens artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kunnen de Gemeenschappen en de Gewesten, binnen de perken van hun bevoegdheden, bij decreet instellingen en ondernemingen oprichten. Artikel 13, § 3, van dezelfde wet schrijft echter voor dat de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut van overeenkomstige toepassing zijn op de instellingen van openbaar nut die

.../...

afhangen van een Gemeenschap of een Gewest. Wanneer aan de ontworpen Commissie de rechtspersoonlijkheid zou worden verleend, zullen de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 dus van rechtswege op de Commissie toepasselijk zijn zonder dat de Vlaamse Raad hiervan op enig punt zou kunnen afwijken. Precies om de toepassing van de wet van 16 maart 1954 mogelijk te maken, zou in het decreet echter wel moeten worden bepaald in welke van de drie door die wet ingestelde categorieën de Commissie zou moeten worden ondergebracht.

De vraag kan echter worden gesteld of het wel veel zin heeft de rechtspersoonlijkheid te verlenen aan een instelling die noch eigen geldmiddelen, noch eigen personeel zal hebben. De onafhankelijkheid van de Commissie zal dan immers vooral afhangen van de duur en de stabiliteit van het mandaat van haar leden en van de persoonlijke hoedanigheden van die leden. Het al dan niet bezitten van de rechtspersoonlijkheid is in dergelijke omstandigheden van weinig of geen belang. (Men vergelijk bv. met de adviescommissies inzake ruimtelijke ordening en stedebouw en de Vaste Commissie voor taaltoezicht).

.../...

IV. ONDERZOEK VAN DE TEKST.Aanhef.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 6, 2°, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1961 tot regeling van de administratieve en begrotingscontrole - regeling die krachtens artikel 13, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 mede van toepassing is op de Gemeenschappen en de Gewesten - dient het voorontwerp aan de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting voor akkoord te worden voorgelegd. Die Minister dient echter niet te worden betrokken bij de indiening zelf van het ontwerp bij de Vlaamse Raad.

Het voorleggen van het voorontwerp aan de Executieve komt aan de Voorzitter van de Executieve toe, niet in diens hoedanigheid van Voorzitter, maar wel in zijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid. Men schrijve derhalve "Op de voordracht van de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid".

De ondertekening van het indieningsbesluit dient de Voorzitter van de Executieve echter te verrichten zowel in zijn hoedanigheid van Voorzitter van de Executieve (argument ex art. 4 B. Vl. Ex. 28 januari 1982) als in zijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid. Beide hoedanigheden moeten derhalve onder zijn handtekening worden vermeld.

Algemene opmerking bij de artikelen.

De meeste artikelen zijn te kort om het gebruik van paragraaftekens te wettigen.

Artikel 2.

Het voorontwerp laat er twijfel over bestaan of de leden van de Commissie hun opdracht al dan niet kosteloos zullen uitoefenen.

In paragraaf 3 schrijve men "... benoemd uit een dubbel-tal voorgedragen door ...".

Door de eerste maal de duur van het mandaat van de werkgevers- en de werknemersorganisaties niet te laten samenvallen met de duur van het mandaat van de overige leden, wil men blijkbaar bereiken dat de Commissie telkens slechts voor de helft moet worden vernieuwd en aldus een zekere continuïteit verzekeren in de samenstelling van de Commissie. Men kan zich echter afvragen waarom een regime wordt ingevoerd waarbij de gedeeltelijke vernieuwing van de mandaten telkens afwisselend na vier jaar en na twee jaar zal moeten gebeuren, en niet uniform om de drie jaar. Ook zou met meer nauwkeurigheid moeten worden bepaald in welke mate van die regeling wordt afgeweken ten voordele van de voorzitter. De hypothese schijnt te zijn dat hij wordt benoemd onder de leden voorgedragen door de werkgevers- of door de werknemersorganisaties wier mandaat de eerste maal uitzonderlijk beperkt is tot vier jaar : maar hoelang zal het mandaat van zo'n voorzitter dan duren en hoe zal daarover worden beslist ?

.../...

De paragrafen 2 tot 5 zouden beter in een afzonderlijk artikel worden opgenomen.

Artikel 3.

In paragraaf 2 worden de woorden "neemt de schikkingen" gebruikt, omdat men daarmee blijkbaar wil aanduiden dat de Executieve het in paragraaf 1 verwoorde voorschrift zowel bij algemene verordening als bij individuele beslissing kan concretiseren.

Om elke mogelijke twijfel dienaangaande weg te nemen, zou men beter bepalen dat de Executieve de nodige maatregelen zal treffen ter uitvoering van paragraaf 1, formule die alleen maar op maatregelen met een reglementair karakter zou wijzen. Maar in die regeling zou dan de mogelijkheid kunnen worden opgenomen om in de ene of in de andere zin van de gestelde regelen af te wijken.

Artikel 4.

Blijkens de commentaar die in de memorie van toelichting bij artikel 4 wordt gegeven, zullen de nodige ambtenaren die door de Executieve ter beschikking van de Commissie worden gesteld, "eenmaal aangeduid ... werken onder het gezag en het toezicht van de Commissie". Men stelde paragraaf 2 derhalve als volgt : "De Vlaamse Executieve bepaalt,..., de wijze waarop die ambtenaren ter beschikking van de Commissie worden gesteld".

.../...

Artikel 5.

Uit artikel 6, bepaling waarin de essentiële opdracht van de Commissie wordt bepaald, blijkt dat men met het voorontwerp hoofdzakelijk, zoniet uitsluitend, ondernemingen in de zin van artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven op het oog heeft. Het ware niettemin wenselijk daaromtrent in de tekst van artikel 5 klaarheid te scheppen, daar de commentaar bij artikel 6, § 3, en de tekst van artikel 8, § 2, op dit punt twijfel zouden kunnen doen rijzen.

Voor het overige wordt herinnerd aan de hiervoren sub II, B en C, gemaakte opmerkingen.

Artikel 6.

De Vlaamse Raad zal moeten oordelen of het volstaat in paragraaf 1 te bepalen dat de aldaar bedoelde analyses "periodiek" moeten gebeuren, dan wel nopens die periodiciteit in het decreet zelf nadere aanwijzingen moeten worden gegeven.

De wijze waarop met het oog op de toepassing van artikel 14 van de wet van 20 september 1948 het aantal in een onderneming tewerkgestelde werknemers wordt berekend, wordt niet in dat artikel zelf bepaald, maar wel in het ter uitvoering daarvan getroffen koninklijk besluit van 18 februari 1971. Men stelde derhalve de tweede volzin van paragraaf 1 als volgt: "... berekend op dezelfde wijze als voor de toepassing van artikel 14 van de wet van ...".

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de paragrafen 2 en 3 een ruimer toepassingsgebied hebben dan paragraaf 1 : in paragraaf 2 worden alle ondernemingen bedoeld die een ondernemingsraad hebben, dus ook die welke minder dan 100 werknemers tewerkstellen, en in paragraaf 3 elke onderneming die een exploitatiezetel heeft in het Vlaamse Gewest. De in die paragrafen voorkomende verwijzingen naar paragraaf 1 dienen derhalve te worden geschrapt.

.../...

Artikel 8.

Blijkens de memorie van toelichting kan een onderneming, wanneer haar met toepassing van paragraaf 1 een grondig onderzoek wordt aanbevolen, dat onderzoek laten verrichten door een privé-bedrijf. Maar ook in dat geval zal zij - altijd volgens de memorie van toelichting - verplicht zijn overeenkomstig paragraaf 3 aan de Commissie mee te delen welk gevolg zij heeft gegeven aan de aanbevelingen die haar ingevolge dat grondig onderzoek zijn gedaan. Hierbij rijst de vraag door wie in dit geval de aanbevelingen worden gedaan : door het privé-bedrijf dat het onderzoek heeft gedaan ofwel door de Commissie op grond van de resultaten van dat onderzoek ? In beide hypothesen lijkt het nuttig dat de Commissie in kennis zou worden gesteld van de resultaten van het grondig onderzoek : het voorontwerp zou uitdrukkelijk in die zin moeten worden aangevuld.

Artikel 9.

Het in dit artikel bedoelde verslag wordt eigenlijk bij de Executieve uitgebracht. Het is derhalve juist te zeggen dat het door de Executieve wordt "meegedeeld aan" de Vlaamse Raad.

Artikel 10.

De Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, ook al bestaan er tussen beide bepaalde institutionele bindingen (artikel 1, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), zijn twee onderscheiden juridische entiteiten, elk met een eigen rechtspersoonlijkheid (artikel 3 van de bijzondere wet). Bovendien zijn weliswaar de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve bevoegd om zowel de begroting van de Vlaamse Gemeenschap als die van het Vlaamse Gewest respectievelijk vast te stellen en uit te voeren, maar is de samenstelling van die organen verschillend naargelang zij

.../...

zich over een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet, dan wel over een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet hebben uit te spreken (artikelen 50 en 76, § 1, van de bijzondere wet).

De Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest hebben derhalve noodzakelijkerwijze elk een eigen begroting, wat trouwens uitdrukkelijk wordt bevestigd in artikel 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De werkingskosten van de ontworpen Commissie zullen dus moeten worden ten laste gelegd niet van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, zoals in het voorontwerp staat te lezen, maar wel van de begroting van het Vlaamse Gewest.

Artikel 11.

Deze bepaling is in beginsel niet meer dan de bevestiging voor de bijzondere aangelegenheid die het voorwerp uitmaakt van het onderhavig voorontwerp van decreet, van de zwijgplicht opgelegd door artikel 458 van het Strafwetboek, voorschrift waaraan, zoals bekend, de rechtspraak een algemeen en absoluut karakter heeft toegekend (Cass., 20 februari 1905, Pas. 1905, I, 141). Het voorschrift is niettemin nuttig, omdat het elke discussie omtrent de al dan niet toepasselijkheid van het in artikel 458 van het Strafwetboek verwoorde verbod op de hier aan de orde zijnde aangelegenheden uitsluit. Wel is het overbodig - en, in zoverre niet dezelfde bewoordingen worden gebruikt, zelfs gevaarlijk - de in artikel 458 vervatte restricties (getuigenis in rechte, verplichting opgelegd door een wet) hier te herhalen.

.../...

De ontworpen regeling wijkt echter af van artikel 458 van het Strafwetboek wat betreft de toepasselijkheid van hoofdstuk VII en artikel 85 van Boek I van het genoemde wetboek.

Op de misdrijven die onder de toepassing van het genoemde artikel 458 vallen, zijn die voorschriften uiteraard van toepassing, vermits het om algemene bepalingen gaat die in beginsel gelden voor al de misdrijven die door het Strafwetboek strafbaar worden gesteld, en dus onder meer voor het misdrijf gevisieerd in artikel 458 van dat wetboek.

Bij gebreke van andersluidende bepalingen, verklaart artikel 100 van het Strafwetboek de voorschriften van het Eerste Boek van dat wetboek op misdrijven strafbaar gesteld bij bijzondere wetten of verordeningen echter enkel toepasselijk "met uitzondering van hoofdstuk VII en artikel 85".

De ontworpen regeling - die te beschouwen is als een bijzondere wet in de zin van artikel 100 van het Strafwetboek - vermeldt evenwel alleen de artikelen 66 en 67 van dat wetboek, m.a.w. slechts twee van de vier artikelen van hoofdstuk VII.

Een eerste discrepantie tussen artikel 11 van het voorontwerp en het gemeen recht ter zake zou dus zijn dat artikel 85 van het Strafwetboek niet toepasselijk zou zijn op het misdrijf dat krachtens artikel 11 strafbaar zou zijn. Dit onderscheid lijkt in de gegeven omstandigheden - nl. twee parallelle strafbepalingen, waarvan de ene slechts als een bijzondere toepassing van de andere verschijnt - moeilijk te kunnen worden verantwoord en zou bovendien tot toepassingsmoeilijkheden aanleiding kunnen geven.

Een tweede discrepantie, en meteen een onverklaarbare lacune, zou erin bestaan dat op het laatstgenoemde misdrijf wel toepasselijk zouden zijn de voorschriften van hoofdstuk VII van het Strafwetboek die bepalen wat respectievelijk onder mededaderschap en medeplichtigheid moet worden verstaan, maar niet het voorschrift dat de strafmaat in geval van medeplichtigheid bepaalt.

Rekening gehouden met de hiervoren gemaakte opmerkingen, wordt voorgesteld het laatste lid van artikel 11 - artikel waarin de paragraaftekens reeds zouden zijn geschrapt - als volgt te redigeren :

"Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft overeenkomstig artikel 458 van het Strafwetboek. De bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII (en van artikel 85), zijn op die overtredingen van toepassing".

De delen II en III van het advies werden uitgebracht door de verenigde kamers samengesteld uit

de Heren : G. BAETEMAN, kamervoorzitter, voorzitter,
H. ROUSSEAU, kamervoorzitter,
A. VANWELKENHUYZEN,
J. NIMMEGEERS, staatsraden,
J. BORRET,
P. FINCOEUR,
G. VAN HECKE,
F. RIGAUX, assessoren van de
F. DE KEMPENEER, afdeling wetgeving,
J. DE GAVRE,
Mevrouwen : S. VAN AELST, griffiers.
R. DEROUY,

De verslagen werden uitgebracht door de HH. J. FORTPIED en J. DE COENE, eerste auditeurs.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.

De delen I en IV van het advies werden uitgebracht door de achtste kamer samengesteld uit

de Heren :	G. BAETEMAN,	kamervoorzitter,
	J. NIMMEGEERS,	staatsraden,
	J. BORRET,	
	G. VAN HECKE,	assessoren van de
	F. DE KEMPENEER,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	S. VAN AELST,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. DE COENE, eerste auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.